

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 154/2023-28

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Petra Molnára v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátom Mgr. Martinom Jankovičom, Železničná 19, Revúca, proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 43 Cob 84/2022-1206 z 24. novembra 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. februára 2023 domáhajú vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 43 Cob 84/2022-1206 z 24. novembra 2022 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovatelia ďalej žiadajú, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal sťažovateľom náhradu trov právneho zastúpenia.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a rozhodnutí, ktoré predchádzali napadnutému uzneseniu, dohľadaných ústavným súdom prostredníctvom webového portálu Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky vyplýva, že sťažovatelia boli stranami sporu vedeného pred Okresným súdom Revúca (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 5 Cb 2/2013 (ďalej len „súvisiace konanie“) v právnom postavení žalobcu v 1. rade a žalobcu v 2. rade v konaní o zaplatenie finančnej sumy s príslušenstvom na základe odstúpenia od zmluvy o dielo a náhrady škody. Okresný súd

rozsudkom z 28. mája 2021 žalobu sťažovateľov zamietol z dôvodu, že nie sú aktívne vecne legitimovanými na požadované plnenie. Okresný súd zároveň čiastočne vyhovel žalobe žalobcu v 3. rade a priznal mu nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 75,84 %. O odvolaní žalovaného rozhodol krajský súd rozsudkom z 24. februára 2022 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom zmenil rozsudok v časti výrokov o náhrade trov štátu a žalobcovi v 3. rade priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. V odôvodnení odvolacieho rozsudku krajský súd uviedol, že okresný súd nevysporiadal nárok na náhradu trov konania vo vzťahu sťažovateľa (ako žalobcovia v 1. a 2. rade) a žalovaný, a preto je táto odvolacia námietka žalovaného dôvodná. Keďže o vzájomnom nároku na náhradu trov konania v tejto súvislosti rozhodnuté nebolo, krajský súd to nemohol ani preskúmať.

3. Dňa 2. júna 2022 okresný súd v súvisiacom konaní samostatným uznesením rozhodol, že žalovaný má nárok proti sťažovateľom na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O odvolaní podanom sťažovateľmi rozhodol krajský súd napadnutým uznesením tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil a náhradu trov odvolacieho konania žalovanému nepriznal.

4. Krajský súd v relevantnej časti odôvodnenia napadnutého uznesenia uviedol, že okresný súd, ktorý v konečnom rozhodnutí vo veci opomenul rozhodnúť o vzájomnom nároku medzi žalovaným a sťažovateľmi, rozhodol o tomto nároku dodatočne samostatným uznesením o trovách konania. Stotožnil sa so záverom okresného súdu, že o trovách konania nemožno rozhodnúť doplnčiacim rozhodnutím v zmysle § 225 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“), pretože rozhodovanie o nároku na náhradu trov konania nemožno podradiť pod pojem predmet konania. Poukázal na predchádzajúcu právnu úpravu, a to § 166 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, ktorý vymedzoval okruh rozhodnutí, ktoré mohli byť prijaté aj formou doplnčacieho rozhodnutia širším spôsobom, keď upravoval, že doplnčiacim rozhodnutím mohlo byť rozhodnuté o niektorej časti predmetu konania, o trovách konania alebo o predbežnej vykonateľnosti, a to buď na návrh účastníka konania do 15 dní od doručenia rozsudku, alebo aj bez návrhu v prípade tých rozsudkov, ktoré nenadobudli právoplatnosť. Poukázal aj na dôvodovú správu k návrhu Civilného sporového poriadku, kde predkladateľ uviedol, že navrhuje ponechať právny režim „*doterajšieho § 166 OSP*“, teda navrhol, aby naďalej predmetom doplnčacieho uznesenia bolo nielen rozhodnutie o niektorej časti predmetu konania alebo predbežnej vykonateľnosti, ale aj o trovách konania. Napriek návrhu však účinný a platný Civilný sporový poriadok túto formuláciu neprevzal a bol schválený vo forme, v ktorej § 225 ods. 1 CSP umožňuje rozhodnúť formou doplnčacieho rozhodnutia iba o niektorej časti predmetu konania alebo o predbežnej vykonateľnosti. Nárok na náhradu trov konania z uvedeného ustanovenia vypadol.

5. Krajský súd v rámci svojej argumentácie tiež uviedol, že ak okresný súd zistil, že o určitej časti nároku na náhradu trov konania nebolo v rozhodnutí vo veci samej rozhodnuté, bol v zmysle § 218 ods. 1 CSP na základe vzniknutej procesnej situácie na jednej strane povinný rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania sporových strán, a preto musel využiť postup, keď o ňom rozhodol samostatne. Krajský súd konštatoval, že Civilný sporový poriadok prostredníctvom § 218 umožňuje, aby o nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté aj samostatne, nielen vo výroku všeobecného súdu vo veci samej. Uvedená možnosť odráža základné zásady Civilného sporového

poriadku, v zmysle ktorých je úlohou príslušného súdu rozhodnúť v konaní o všetkých nárokoch sporových strán. Zároveň „zo žiadneho účinného ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva, že by rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania malo byť vykonané postupom vzťahujúcim sa na dopĺňacie rozhodnutie“. Skutočnosť, že doktrínálny výklad Civilného sporového poriadku vychádza z predchádzajúcej ustálenej judikatúry, nie je pre rozhodovanie všeobecného súdu záväzná, keďže súd nie je viazaný doktrínalným výkladom. Krajský súd poukázal aj na skutočnosť, že je oboznámený s komentárom k Civilnému sporovému poriadku citovaným sťažovateľmi v odvolaní s uvedením, že doktrínálny výklad v komentári k Civilnému sporovému poriadku je podporený výberom judikatúry, pričom uvedená judikatúra sa vzťahuje na rozhodovanie podľa Občianskeho súdneho poriadku, keď skutočne k rozhodnutiu o trovách konania bolo možné dospieť prostredníctvom dopĺňacieho uznesenia. Po vykonaní prieskumu rozhodovania všeobecných súdov od účinnosti Civilného sporového poriadku krajský súd zistil, že príslušné súdy naďalej v niektorých prípadoch považujú za správny postup rozhodnutia o trovách konania aj formou dopĺňacieho rozhodnutia, pričom poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 7 Cdo 48/2020 z 30. júna 2022, ktorým najvyšší súd vydal dopĺňacie uznesenie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania s poukazom na § 225 ods. 1 CSP. Podľa krajského súdu najvyšší súd však v uvedenom uznesení neodôvodnil, na základe čoho aplikoval § 225 ods. 1 CSP na vydanie dopĺňacieho uznesenia o nároku na náhradu trov konania, pokiaľ toto ustanovenie trovy konania už nezaradilo medzi okruh otázok, o ktorých je možné dopĺňacím uznesením rozhodnúť. Pretože krajský súd v danom prípade dospel k záveru, že uvedený postup nie je v prípade opomenutia o časti nároku na náhradu trov konania aplikovateľný, odklonil sa aj od procesného postupu uvedeného v citovanom uznesení najvyššieho súdu. Podľa krajského súdu trovy konania nie sú uvedené vo výpočte nárokov, o ktorých je možné rozhodnúť dopĺňacím uznesením, už účinná a platná úprava neumožňuje rozhodnúť o trovách konania dodatočne postupom podľa § 225 CSP. Zároveň však § 218 ods. 1 CSP umožňuje rozhodnúť o nároku na náhradu trov konania samostatne mimo rozhodnutia vo veci samej.

6. Krajský súd k odvolacej námietke sťažovateľov, že okresný súd nebol oprávnený rozhodnúť dodatočne o opomenutom nároku na náhradu trov konania z dôvodu prekážky právoplatne rozsúdenej veci, uviedol, že sa s ňou nestotožnil, pretože práve vysporiadanie nároku na náhradu trov konania medzi sťažovateľmi (ako žalobcami v 1. a 2. rade) a žalovaným nebolo predmetom rozhodnutia okresného súdu v právoplatnom rozsudku. Pokiaľ o tejto veci okresný súd nerozhodol, nemohla tak byť založená prekážka rozhodnutej veci. Okresný súd bol povinný o tejto veci rozhodnúť, čo urobil dodatočne uznesením o zvyšnej časti nároku na náhradu trov konania medzi sťažovateľmi a žalovaným.

7. K odvolacej námietke sťažovateľov, že vo veci rozhodoval nezákonný sudca, pretože vec už bola právoplatne skončená, a preto pôvodná zákonná sudkyňa nebola oprávnená v nej ďalej rozhodovať, krajský súd konštatoval, že práve z dôvodu, že zákonná sudkyňa o uvedenom vzájomnom nároku opomenula rozhodnúť, bol okresný súd povinný vysporiadať aj túto časť nároku, a to prostredníctvom zákonného sudcu, ktorý rozhodoval o merite veci. Túto námietku sťažovateľov preto považoval za nedôvodnú. Podľa krajského súdu „boli splnené procesné podmienky

pre rozhodnutie, keďže súd je povinný vysporiadať aj nárok na náhradu trov konania medzi sporovými stranami a zároveň od účinnosti Civilného sporového poriadku už nie je oprávnený použiť postup aplikovaný na vydanie doplnčacieho rozsudku, resp. doplnčacieho uznesenia.“.

II.

Argumentácia sťažovateľov

8. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti namietajú arbitrárnosť záverov krajského súdu, extrémny výklad súvisiacich procesných noriem, nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia a nesprávne právne posúdenie veci. V podstate, opakujúc svoje námietky prednesené v odvolaní proti uzneseniu okresného súdu z 2. júna 2022, argumentujú tým, že všeobecné súdy o vzájomnom nároku na náhradu trov konania medzi sťažovateľmi a žalovaným nerozhodli v súlade so zákonom, keď vychádzali z toho, že v danom prípade nebolo možné vydať doplnčacie rozhodnutie v zmysle § 225 ods. 1 CSP, keďže toto ustanovenie sa (už) po zmene právnej úpravy na trovy konania nevzťahuje. Podľa sťažovateľov krajský súd pri výklade § 225 ods. 1 CSP postupoval príliš formalisticky, nezohľadniac účel a zmysel zákona. Taktiež sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu aj napriek tomu, že na jedno z takýchto rozhodnutí najvyššieho súdu aj v odôvodnení napadnutého uznesenia poukázal. Krajský súd tak rozhodol svojvoľne v rozpore s týmto rozhodnutím najvyššieho súdu, čím narušil podľa sťažovateľov princíp právnej istoty a predvídateľnosti súdnych rozhodnutí.

9. Podľa názoru sťažovateľov okresný súd a krajský súd rozhodovali o nároku žalovaného na náhradu trov konania proti sťažovateľom napriek skutočnosti, že o predmete veci už bolo právoplatne rozhodnuté, poukazujúc pritom na predchádzajúcu právnu úpravu (§ 166 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku). Tým, že okresný súd rozhodol o vzájomnom nároku samostatným uznesením po tom, čo „*vec už bola právoplatne skončená*“, rozhodol tak nezákonný sudca, preto bolo porušené aj zákonné právo sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľov obsahuje zákonom ustanovené náležitosti a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

11. Jadrom ústavnej sťažnosti je námietka porušenia základného práva sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, arbitrárnosti, svojvoľnosti a jeho nepredvídateľnosti.

12. Obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (a čl. 36 ods. 1 listiny), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07). Jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, teda s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Príslušný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania, a preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad [napr. *Georgiadis v. Grécko*, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) z 29. 5. 1997, Recueil III/1997].

13. Ústavný súd nie je opravnou inštanciou všeobecných súdov (I. ÚS 31/05). Skutkový stav a právne závery všeobecného súdu sú predmetom kontroly zo strany ústavného súdu, ak by prijaté právne závery boli so zreteľom na skutkový stav arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (III. ÚS 119/03, I. ÚS 12/05, IV. ÚS 238/07, II. ÚS 75/2021). O arbitrárnosti (svojvôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

14. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti sťažovateľov bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem na vec sťažovateľov a s tým spojené možné porušenie nimi označených ústavných práv alebo, naopak, či vzhľadom na odôvodnenie a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je ústavná sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné konštatovať porušenie označených ústavných práv napadnutým uznesením.

15. Vo všeobecnosti platí, že spor o náhradu trov konania nedosahuje spravidla sám osebe intenzitu zakladajúcu porušenie základných práv a slobôd, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Z judikatúry ústavného súdu (IV. ÚS 248/2008, III. ÚS 125/2010, I. ÚS 134/2016)

vyplýva, že rozhodovanie o trovách konania pred všeobecnými súdmi je zásadne výsadou týchto súdov, pri ktorej sa prejavujú atribúty ich nezávislého súdneho rozhodovania. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky nákladov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej povahy, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o nákladoch konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom, k čomu by mohlo dôjsť najmä na základe takej interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení zákona, ktorá by v sebe zahŕňala črty svojvôle (napr. I. ÚS 40/2012, II. ÚS 153/2016, III. ÚS 109/2017, II. ÚS 305/2021), alebo ak zistí, že napadnutým rozhodnutím došlo zároveň aj k neprípustnému zásahu do iných ústavou garantovaných práv (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

16. V aktuálne prerokúvanej veci je relevantné, že sťažovatelia boli samostatným uznesením okresného súdu zviazaní na náhradu trov konania žalovanému. Sťažovatelia vychádzajú z predpokladu, že pokiaľ okresný súd opomenul o tomto vzájomnom nároku rozhodnúť rozsudkom vydaným v súvisiacom konaní, mohol tak dodatočne urobiť iba doplnčím rozhodnutím, a to do právoplatnosti rozsudku v zmysle § 225 ods. 1 CSP. Odklonom krajského súdu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu bol porušený aj princíp právnej istoty.

17. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia dospel k záveru, že právne závery krajského súdu sú logické, rešpektujú účel aplikovaných ustanovení Civilného sporového poriadku. Odôvodnenie napadnutého uznesenia je dostatočným podkladom na výrok, ktorým krajský súd odmietol odvolanie sťažovateľov a potvrdil rozhodnutie okresného súdu, a preto právne závery krajského súdu nie sú zjavne neodôvodnené a sú tak ústavne akceptovateľné. Bez potreby ďalšieho citovania príslušných častí odôvodnenia napadnutého uznesenia ústavný súd konštatuje, že krajský súd jasne a zrozumiteľne vyjadril svoj postoj k otázke, či postup okresného súdu pri „dodatočnom“ rozhodnutí o vzájomnom, pôvodne opomenutom nároku na náhradu trov konania vo vzťahu medzi sťažovateľmi a žalovaným bol správny a zákonný.

18. V kontexte argumentácie sťažovateľov, ktorou odôvodňujú porušenie princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia, ústavný súd s poukazom na judikatúru ESĽP [napr. Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. 12. 2007] zdôrazňuje, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). V otázke, ktorá tvorí predmet prerokúvanej veci, nemožno jednoznačne uvažovať o ustálenej, prípadne prevažujúcej judikatúre. Sťažovatelia poukazujú na rozhodnutie najvyššieho súdu, v ktorom tento posúdil uvedenú otázku rozdielne. V súvislosti s touto námietkou však krajský súd dospel k záveru, že najvyšší súd dostatočne neodôvodnil skutočnosti, prečo aplikoval postup podľa § 225 ods. 1 CSP.

19. V jednej línii rozhodovacej činnosti všeobecných súdov pri „dodatočnom“ rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania, ktorú ústavný súd identifikoval, všeobecné súdy o nároku na náhradu trov konania, o ktorom v rozhodnutí o veci opomenuli rozhodnúť, postupom podľa § 225 ods. CSP rozhodnú doplniacím rozhodnutím (napr. uznesenie Krajského súdu v Žiline č. k. 8 Co 151/2018 z 10. júna 2021; rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 27/2018 z 19. septembra 2018; uznesenie najvyššieho súdu č. k. 7 Cdo 48/2020 z 30. júna 2022).

V rozhodovacej činnosti všeobecných súdov sa však objavuje aj prístup, ktorý v prejednávanej veci zvolili okresný súd a krajský súd v napadnutom uznesení. Podľa tejto judikatúry o trovách konania od účinnosti Civilného sporového poriadku nemožno rozhodnúť doplniacím rozhodnutím, keďže nejde o rozhodnutie vo veci samej (uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Co 109/2017 z 29. novembra 2019).

20. Ústavný súd v tomto kontexte tiež pripomína, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré sa podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) zveruje primárne najvyššiemu súdu, ktorému sa okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01, IV. ÚS 267/05, III. ÚS 205/2017, II. ÚS 330/2019). Nástroje na zjednocovanie judikatúry sú v zmysle zákona o súdoch dostupné aj na úrovni okresných súdov prostredníctvom grémií a predsedov grémií alebo na úrovni krajských súdov prostredníctvom kolégií a predsedov kolégií.

21. Z uvedených skutočností vyplýva, že len na základe toho, že krajský súd v napadnutom uznesení otázku formy rozhodnutia o dodatočnom rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania posúdil rozdielne ako najvyšší súd (za iných okolností, pozn.), pričom svoj postup náležite odôvodnil, nemožno posúdiť ako porušenie princípu právnej istoty. Je primárne vecou všeobecných súdov, aby svoju judikatúru v tejto otázke zjednotili riadnym využívaním dostupných prostriedkov v zmysle zákona o súdoch.

22. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti v napadnutom uznesení krajského súdu nezistil extrémne vybočenie zo štandardov uplatňovaných v rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, resp. arbitrárnosť či neodôvodnenosť napadnutého uznesenia, resp. pochybenia takej ústavnoprávnej intenzity, aby mohol po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie konštatovať porušenie základného práva na súdnu ochranu či práva na spravodlivé súdne konanie, a preto ústavnú sťažnosť sťažovateľov v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Ústavný súd konštatuje, ako z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že porušenie základného práva na zákonného sudcu sťažovateľa jednoznačne odvodzujú od tvrdeného zásahu do ich práva na súdnu ochranu. Pretože v posudzovanej veci podľa ústavného súdu k porušeniu základného práva na súdnu ochranu nedošlo, nemohlo byť napadnutým uznesením krajského súdu dotknuté ani základné právo na zákonného sudcu. Z uvedených dôvodov ústavný súd ústavnú sťažnosť

sťažovateľov v časti, ktorou namietali porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu, taktiež odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

24. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľov v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. marca 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu